

Pagten består: Palæstinenserne hellige ret til deres hjemland

Pagten (brit) mellem Gud og Israels børn, en hellig aftale forankret i retfærdighed, retskaffenhed og livets hellighed, er en hjørnesteen i den abrahamitiske tradition. Som angivet i **5. Mosebog 7:6**, udvalgte Gud israelitterne som „et helligt folk“, med en guddommelig mission om at legemliggøre disse værdier og tjene som „et lys for nationerne“ (**Esajas 42:6**). Denne pagt er ikke blot åndelig – den er uløseligt knyttet til Kanaans land, lovet til Abrahams efterkommere i **1. Mosebog 17:8**: „Og jeg vil give dig og dine efterkommere efter dig det land, hvor du opholder dig, hele Kanaans land, som en evig besiddelse.“ Talmud (**Bava Batra 100a**) understreger landets hellighed, der binder dets indbyggere til pagtens pligter. Alligevel har historien testet dette bånd og rejser spørgsmålet: Hvem er de sande arvinger til denne pagt i dag?

Palæstinenserne, som genetiske og historiske efterkommere af de gamle israelitter, er pagtens vedvarende bærere. Deres konverteringer til kristendommen og islam afspejler en kontinuitet inden for den abrahamitiske tradition, mens deres forfædres bånd, vedvarende tilstedeværelse og standhaftige udholdenhed (sumud) stemmer overens med Guds befalinger, hvilket bekræfter deres hellige ret til deres hjemland. Deres islamiske forvaltning af skabelsen, der bevarer biodiversitet gennem oliventræer og indfødte trædyrkning, står i kontrast til den økologiske Nakba forårsaget af plantning af ikke-indfødte fyrretræer, som har næret Israels mest katastrofale skovbrande i historien, hvilket signalerer guddommelig misbilligelse. Dem, der begår vold og økologisk skade og hævder guddommelig sanktion, vanhelliger Guds navn (chillul Hashem) og inviterer til guddommelig gengældelse (**5. Mosebog 32:25**, **3. Mosebog 18:29**).

Palæstinenserne som efterkommere af pagtens oprindelige bærere

Israels børn, efterkommere af Jakob (**1. Mosebog 32:28**), var de oprindelige bærere af pagten, etableret med Abraham (**1. Mosebog 17:7**) og bekræftet på Sinai (**2. Mosebog 19:5-6**). Talmud (**Sanhedrin 94a**) fortæller om de ti stammers spredning efter den assyriske erobring (722 f.Kr.), men Midrash Tanchuma (**Ki Tavo 3**) antyder, at deres efterkommere fortsætter, bundet til pagtens arv. Genetiske studier giver empirisk støtte: Nebel et al. (2001) og Hammer et al. (2000) viser, at palæstinenserne deler Y-kromosomale haplogrupper (J1, J2) med gamle levantinske befolkninger, herunder israelitter og kanaanæere. Arkæologiske beviser, såsom DNA fra Lachish (2019, *Science Advances*), bekræfter denne kontinuitet og forbinder palæstinenserne med regionens indbyggere i årtusinder.

I modsætning hertil kan mange israelske ledere, såsom Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant og Bezalel Smotrich, spore deres afstamning til Østeuropa – Polen og Ukraine – hvor aske-

naziske jøder opstod fra en diaspora med europæisk indblanding (Costa et al., 2013). Deres århundreders fravær fra regionen står i kontrast til palæstinenserne vedvarende tilstedeværelse. Pagten, knyttet til landet (**1. Mosebog 17:8**), finder sine sandeste arvinger i dem, der er blevet – palæstinenserne – hvis sumud midt i fordrivelse legemliggør pagtens kald til retfærdighed og udholdenhed.

Konvertering til kristendommen og islam som abrahamitisk kontinuitet

Palæstinenserne konverteringer til kristendommen (1.–4. århundrede e.Kr.) og islam (7.–13. århundrede e.Kr.) afbryder ikke deres pagtstatus, men afspejler udviklingen af den abrahamitiske tradition. Jødedom, kristendom og islam deler en fælles afstamning gennem Abraham, „faderen til en mangfoldighed af nationer“ (**1. Mosebog 17:4**). Tidlig palæstinensiske kristne, ofte jøder, der accepterede Jesus som Messias (**Apostlenes Gerninger 2:5-11**), opretholdt pagtens etiske kerne: „Du skal elske din næste som dig selv“ (**Matthæus 22:39**, citerer **3. Mosebog 19:18**). **Galaterbrevet 3:29** erklærer: „Hvis I tilhører Kristus, så er I Abrahams sæd og arvinger ifølge løftet,“ hvilket bekræfter deres pagtrolle. Ligeledes fortæller Koranen om Israels børns pagt (**Sura Al-Baqarah 2:40-47**), der understreger retfærdighed og retskaffenhed (**Sura Al-Ma'idah 5:12**). Abraham, „hverken jøde eller kristen, men muslim [underkastet Gud]“ (**Sura Al-Imran 3:67**), indrammer islam som en tilbagevenden til hans monoteisme, hvor palæstinenserne tro fortsætter denne arv.

Disse konverteringer er ikke brud, men tilpasninger, der bevarer pagtens krav om retfærdighed, medfølelse og livets hellighed (**Sanhedrin 37a**). Palæstinenserne, som efterkommere af de oprindelige bærere, forbliver bundet til pagtens mission, og deres religiøse udvikling afspejler dens universelle kald på tværs af abrahamitiske trosretninger.

Forfædres bånd og vedvarende tilstedeværelse som pagtens opfyldelse

Palæstinenserne forfædres bånd og vedvarende tilstedeværelse stemmer overens med Guds befalinger, hvilket bekræfter deres hellige ret til landet. **1. Mosebog 12:7** lover: „Til dine efterkommere vil jeg give dette land,“ gentaget som en „evig besiddelse“ (**1. Mosebog 17:8**). Palæstinenserne, med genetisk og historisk kontinuitet, er disse efterkommere, og deres ophold er en opfyldelse af guddommelig vilje. Deres sumud – at udholde Nakbaen i 1948 (~700.000 fordrevne, UNRWA) og fortsat ekspropriation (~700.000 bosættere på Vestbredden, Peace Now, 2023; ~1,9 millioner fordrevne i Gaza, UN OCHA, 2025) – legemliggør pagtens mission om at være „et lys for nationerne“ (**Esajas 42:6**). Talmud (**Berahot 10a**) opfordrer til retfærdighed for at forløse sjælen, et princip palæstinenserne opretholder gennem ikke-voldelig modstand og fortalervirksomhed for selvbestemmelse, bekræftet af international lov (FN's erklæring om oprindelige folks rettigheder, 2007).

Koranen forstærker denne berettigelse og bemærker Guds befaling om at „bo i landet“ (**Sura Al-Isra 17:104**) og opretholde retfærdighed (**Sura An-Nisa 4:135**). Palæstinenserne modstandsdygtighed mod krænkelser – Israels ulovlige besættelse og bosættelser (ICJ,

2024, citerer Fjerde Genève-konvention, artikel 49) – afspejler deres pagtforpligtelse, og deres tilstedeværelse er et vidnesbyrd om landets hellighed.

Islamisk forvaltning vs. økologisk Nakba: Palæstinenserne som pagtbundne vogtere

Pagtens kald til retfærdighed og hellighed strækker sig til forvaltning af skabelsen, en pligt palæstinenserne opfylder gennem islamiske principper, der bevarer biodiversitet. Koranen befaler troende at „ikke fordærve jorden“ (**Sura Al-A'raf 7:56**) og opretholde haver (**Sura Al-Baqarah 2:266**). Palæstinenserne dyrkning af oliventræer, karobtræer og citrusfrugter – der understøtter 80.000–100.000 familier og 14% af deres økonomi (Visualizing Palestine, 2013) – nærer landets frugtbarhed og kulturelle hukommelse, hvilket opfylder pagtens krav om at „pleje og bevare“ jorden (**1. Mosebog 2:15, Sura Al-Ma'idah 5:12**). Deres terrasserede landbrug og brandbestandige indfødte arter legemliggør sumud, i overensstemmelse med islams kald til retfærdig forvaltning.

I modsætning hertil har JNF's plantning af over 250 millioner ikke-indfødte fyrretræer, der erstatter over 800.000 oliventræer og dækker 531 palæstinensiske landsbyer (Pappé, 2006), forårsaget en økologisk Nakba. Disse fyrretræer forsurer jorden og skader biodiversiteten (Lorber, 2012), og deres brandfarlige harpiks har næret Israels mest katastrofale skovbrande i historien, der brændte over 25.000 dunams inden maj 2025, ødelagde Canada Park og truede Jerusalem (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Denne vanhelligelse, der udsletter palæstinensisk arv, signalerer guddommelig misbilligelse (**5. Mosebog 28:63-64**), mens palæstinenserne genplantning af oliventræer bekræfter deres rolle som pagtbundne vogtere.

Ret til landet og et kald til retfærdighed

Palæstinenserne pagtstatus – forankret i afstamning, kontinuitet og islamisk forvaltning – bekræfter deres hellige ret til deres hjemland. **5. Mosebog 16:20** befaler: „Retfærdighed, og kun retfærdighed, skal du følge,“ hvilket genlyder på tværs af traditioner: **Mika 6:8** i jødedommen, **Matthæus 5:9** i kristendommen („Salige er fredsstifterne“) og **Sura An-Nisa 4:135** i islam. Deres bæredygtige landbrug står i kontrast til den økologiske Nakba, hvilket forstærker deres rolle som landets retmæssige arvinger. ICJ's afgørelse fra 2024 mod ulovlige bosættelser og FN's anerkendelse af retten til tilbagevenden (resolution 194, 1948) stemmer overens med disse guddommelige og juridiske imperativer, der fordømmer fortsat ekspropriation.

Dem, der begår vold i Gaza (~42.000 dødsfald, Gazas sundhedsministerium, oktober 2024) og økologisk skade, hævde guddommelig sanktion, begår chillul Hashem (**Ezekiel 36:20, Yoma 86a**), hvilket krænker pagtens hellighed om livet (**pikuach nefesh, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeach 1:1**). Åbenbaringsbogen (**20:7-9**) kan symbolisere Gazas lidelser som et angreb på „de helliges lejr,“ hvilket understreger guddommelig misbilligelse. Palæstinenserne, som pagtens arvinger, legemliggør dens kald til retfærdighed og retskaffenhed, og deres sumud er en opfyldelse af Guds løfte.

Dette er en sidste advarsel til dem, der begår vold og økologisk ødelæggelse: Stop blodbadet, genopret landet, søg retfærdighed (**Esajas 1:18**), omvend jer (**Berachot 10a**) og forløs jeres sjæle, eller stå over for guddommelig gengældelse (**5. Mosebog 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Palæstinenserne, gennem deres afstamning, tilstedeværelse og forvaltning, ærer pagtens vedvarende arv. Anerkendelse af deres hellige ret til deres hjemland – ikke gennem fordrivelse, men gennem sameksistens og lighed – forener de abrahamitiske trosretninger i en fælles stræben efter fred.